

Annie M.G. Schmidt

Jip en Janneke 2

Met tekeningen van Fiep Westendorp

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2009

Inhoud

'n Egeltje in de tuin	7
Bootje varen	10
Bellen blazen	13
Brandweertje spelen	16
Varkentje van goud	19
In 't kippenhok	22
Elfjesfeest	25
Bloemen plukken	28
Tak-tak-tak	31
Moeder is ziek	34
Kappertje spelen	37
Noten en doppen	40
Opa is jarig	43
Een taart met holletjes	46
Hu, een spin	49
Winkeltje spelen	52
Aap, zebra en nog meer	55
Zand	58
De koning en de koningin	61
Heel veel ijsjes	64
De vogels eten de kersen op	67
Appels	70
Arme Takkie	73
Dat heeft de zon gedaan	76
Het wordt winter	79
Die stoute meeuwen	81

Diefje spelen 84
Winkeltje 87
Verstoppertje 90
Kraaltjes rijgen 94
In de draaimolen 98
Water voor 't paard van Sint Nicolaas 101
Deeg is lekker 104
Sinterklaas komt 107
Oudejaar 110
Een nieuwe kalender 114
Veel te koud 117
De sneeuwkllokjes luiden 121
Van de trap glijden 124
Eitjes kleuren 127
Afwassen 130
Paashaas 133
Wie kan het mooiste tekenen? 136
Poppejans is zoek 139
Een buis op straat 142
Op de schommel 145
Een man met ballonnen 148

'n Egeltje in de tuin

Takkie jankt. Hij jankt zo zielig... 'Jeng, jeng, jeng,' huilt Takkie.

'Wat is er dan?' vraagt Jip.

'Heb je pijn aan je pootje?' vraagt Janneke.

Maar Takkie kan niet zeggen waar het zeer doet. Hij trekt Janneke mee aan haar jurk. Naar buiten. Naar de tuin. Jip draaft erachteraan. En kijk toch. Wat zit daar in het gras? Een beest! En zo'n gek beest! Een beest met allemaal stekeltjes.

Takkie blaft en springt om het gekke beest heen. Maar hij durft verder niets te doen.

Hij heeft zeker zijn neus geprikt, zegt Jip. Takkie heeft zijn neus geprikt aan dat dier. Het lijkt wel een speldenkussen.

En Jip en Janneke gaan moeder roepen. 'Er zit een speldenkussenbeest in de tuin,' roept Janneke.

‘Hij prikt Takkie in zijn neus,’ schreeuwt Jip.

Moeder komt en zegt: ‘Ach, dat is warempel een egeltje! Je maakt het egeltje aan ’t schrikken. En Jip, ga eens een schoteltje melk halen. Als we lief zijn voor ’t egeltje, komt hij morgen weer terug.’

‘Waarom heeft hij stekeltjes?’ vraagt Jip.

‘Wel,’ zegt moeder, ‘nu kunnen de hondjes hem niet bijten. En de katjes kunnen hem niet krabben. En niemand kan hem kwaad doen. Hij zet lekker zijn stekeltjes op.’

‘Ik heb géén stekeltjes,’ zegt Jip.

‘Nee,’ zegt moeder. ‘Stel je voor, dat jij stekeltjes had. Dan zou ik je nooit meer een zoen kunnen geven... En laat nu dat egeltje maar in de tuin lopen. Die komt morgen weer terug.’

En ja hoor, de volgende dag is hij er weer. Hij komt zijn schoteltje leegdrinken. En het leukste is dat Takkie hem helemaal niet meer wil bijten. Takkie vindt het best dat het egeltje komt. En zo hoort het ook.

Bootje varen

‘Ik heb een schip,’ roept Janneke. ‘Het bed is een schip.’

‘Er moet eerst een zeil op,’ zegt Jip.

Jip en Janneke spelen in de slaapkamer. In de slaapkamer bij Janneke thuis. Want het regent. En moeder heeft gezegd: ‘Ga de keuken uit. En gauw.’

En nu zitten ze dus op het grote bed. En het bed is een schip.

‘Ik weet wat,’ zegt Janneke. ‘Hier is een droogrek. Dat is de mast.’

‘En nu een zeil,’ zegt Jip. ‘Wel, dat is makkelijk. Het zeil is natuurlijk een laken.’

O, wat een echt schip is het nou!

‘Waar gaan we naartoe?’ vraagt Janneke.

‘Naar Amerika,’ zegt Jip.

‘Mag Takkie ook mee?’

‘Ja, Takkie moet ook mee.’

‘En de poes?’

‘De poes ook.’

‘En de beer? En Poppejans?’

‘Ja hoor, iedereen moet mee.’

‘Nu moeten we nog eten hebben,’ zegt Janneke.

‘Voor onderweg.’

‘Haal jij eens wat eten,’ zegt Janneke. ‘Uit de keuken.’

En Jip haalt een stuk brood, een fles melk en een peer. Hij doet het in een mandje. En hij loopt ermee de keuken uit.

‘Hé, hé,’ zegt moeder, ‘waar gaat dat naartoe?’

Maar Jip heeft zo’n haast. Hij geeft geen antwoord.

Zo, nu hebben ze een schip vol. En daar gaan ze. Helemaal over de zee. En het stormt zo! En de golven zijn zo hoog! En bijna valt Takkie overboord. En ach, daar valt de fles melk om!

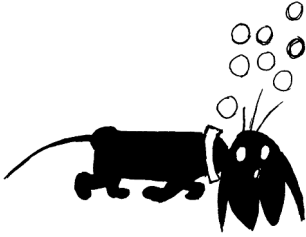
‘Wat doen jullie toch?’ vraagt moeder. Ze is ineens binnengekomen. ‘O, o, wat een stoute kinderen! Alles in bed! En de melk ook!’

‘Ja, maar het stormde ook zo,’ zegt Jip.

‘We waren bijna in Amerika,’ zegt Janneke.

Maar moeder wil niet luisteren. Ze jaagt alle beesten uit het schip. En ze neemt de mast er af. En het zeil. En ze jaagt Jip en Janneke naar de huiskamer.

Jammer, hè?

Bellen blazen

‘Kijk,’ zegt Janneke. ‘Zo moet je doen. Ik zal je leren hoe je moet bellen blazen.’

En Janneke neemt de pijp. En ze steekt de pijp in het zeepsop. En dan blaast ze.

Er komt een hele mooie bel. Janneke houdt op met blazen. ‘Mooi hè?’ zegt ze.

‘Heel mooi,’ zegt Jip.

Daar gaat de bel. Hij vliegt de lucht in. Hij gaat heel zachtjes naar boven. En de zon schijnt erin. En de bel is mooi paars, en roze.

Nu gaat Jip het proberen. Het is niet moeilijk. Hij blaast ook een grote zeepbel. Maar Jip wil de bel nog groter, en nog groter. En dan fffft daar spat hij uit elkaar.

‘Hèèè,’ zegt Jip. ‘Wat jammer.’

‘Je maakt hem te groot,’ zegt Janneke. ‘Dan gaat hij kapot.’

Jip is nu heel voorzichtig.

Kijk, hij blaast de ene bel na de andere. En Janneke ook.

Nu zit er een op Jips haar. O, wat leuk. Fffft, daar spat hij weer.

Nu komt Takkie erbij.

‘Niet aankomen, Tak,’ zegt Janneke.

Maar Takkie vindt het heel gek. Hij wordt boos op de bellen. Hij hapt ernaar. En hij blaft heel hard. En hij hapt alle bellen stuk.

‘Niet doen, Tak,’ roept Jip.

Maar Takkie vindt het een leuk spel. Zodra er een bel geblazen is, zegt Takkie: ‘Hap.’

‘Stoute hond,’ zegt Jip. En hij gooit Takkie nat. Met het zeepsop.

‘Jeng jeng jeng,’ jankt Takkie.

‘Zie je nou,’ zegt Jip. ‘Dat gebeurt er met stoute hondjes.’

En Takkie loopt weg, met zijn staart tussen zijn pootjes.

En dan kunnen Jip en Janneke weer verdergaan.

Brandweertje spelen

Hoei, hoei, hoei...! klinkt het buiten.

Hoei... hoe-oe-oe-oe-oei!

‘Wat is dat?’ roept Jip. En hij loopt naar het raam.

Janneke komt ook gauw aangelopen.

‘De brandweer,’ zegt Jip. ‘Kijk, de brandweer.’

Er komt een grote rode brandweerauto voorbij.

En er zitten brandweermannen op. Met helmen.

En er is een ladder bij.

En een spuit.

Hoei hoei hoei! Daar zwaait de brandweerauto de hoek om. Weg is hij.

‘Jammer hè,’ zegt Janneke. ‘Jammer, hè, hij is zo gauw weg.’

‘Ja,’ zucht Jip. ‘Mooi hè!’

‘Zullen we brandweertje spelen?’

‘Goed,’ zegt Janneke.

Nu moeten ze een auto hebben. Die lange tafel is de auto.

En helmen? Jip haalt twee pannen uit de keuken.

Die zetten ze op. En de slang van de stofzuiger is de spuit.

Dat is een mooi spel. Jip roept heel hard: ‘Hoei! Hoe-oe-oe-oe-oei!’

En Janneke roept: ‘Hoe-oe-oe-oe-oei.’

Zo rijden ze naar de brand.

‘Kijk,’ zegt Jip. ‘Daar staat een huis in brand. Dat moeten wij blussen. Gelukkig zijn we nog op tijd.’

‘Ssssssssj’ doet Jip met de spuit.

‘We hebben nog geen ladder,’ roept Janneke. ‘Even wachten met blussen, we moeten nog een ladder halen.’

En Janneke komt terug met de keukentrap. Zij is een dappere brandweerman, die Janneke. Ze klimt op de ladder. En ze gaat het brandende huis in. En ze redt Beer.

Die arme Beer. Hij zat in het brandende huis.

Ziezo, de brand is geblust.

En de brandweerauto rijdt weer naar huis.

‘Gaan we het nu met echt water doen?’ vraagt Jip.

Maar moeder komt net binnen. Ze ziet hoe mooi de brandweerauto is. En ze zegt: ‘Nee, het is al echt genoeg hoor. Met water mag het niet. Je doet maar net of je spuit!’

Zo spelen Jip en Janneke brandweertje. De hele middag. En ze blussen wel tien branden.